

Sygn. akt I C 118/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 29 kwietnia 2015 roku w Ś.

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z/s w W.

przeciwko B. H.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej B. H. na rzecz strony powodowej (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z/s w W. kwotę 22.550,28 zł (dwadzieścia dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt złotych 28/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2014 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 3.545 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z/s w W. wniosła w dniu 13.11.2014 r. do Sądu Rejonowego Lublinie-Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanej B. H. o zasądzenie na jej rzecz nakazem zapłaty kwoty 22.550,28 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na rzecz strony powodowej kosztów procesu.

W uzasadnieniu strona powodowa podniosła, iż pozwaną oraz pierwotnego wierzyciela pozwanej - (...) SA (poprzednika prawnego (...) Bank (...) SA) łączyła umowa bankowa z dnia 05.06.2008 r. nr (...), na podstawie której wierzyciel pierwotny – bank oddał do dyspozycji strony pozwanej środki pieniężne w ustalonej umową wysokości, natomiast pozwana zobowiązała się do zwrotu udzielonej jej kwoty pieniężnej wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz banku płatności w sposób przewidziany w umowie, a w związku z tym bank skorzystał ze swojego uprawnienia do wypowiedzenia umowy. Na skutek złożonego przez bank pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy uległa ona rozwiązaniu, co doprowadziło do powstania wymagalności całej kwoty niespłaconego przez pozwaną kapitału wraz z kwotą odsetek umownych stanowiących część odsetkową raty kapitałowo-odsetkowej za okres obowiązywania umowy oraz odsetek karnych za opóźnienie naliczonych od zadłużenia przeterminowanego. Następnie bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, stwierdzając w nim o wysokości wymagalnych roszczeń przysługujących bankowi względem pozwanej. W związku z tym z wniosku wierzyciela pierwotnego prowadzone było postępowanie egzekucyjne, które nie doprowadziło do wyegzekwowania należności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym opatrzonym klauzulą wykonalności. Nadto w dniu 08.10.2014 r. (...) Bank (...) SA jako komandytariusz wniósł aportem do spółki (...) sp. z o.o. spółka komandytowa wkład niepieniężny – wymagalne wierzytelności z tytułu

udzielonych kredytów i pożyczek. Wniesienie aportem wierzytelności odbyło się przez zmianę umowy spółki w formie aktu notarialnego sporządzonego przez notariusza. Każda z wierzytelności została ujęta w wykazie wierzytelności, stanowiącym załącznik do ww. aktu notarialnego, pod indywidualnie nadanym numerem. W dalszej kolejności (...) sp. z o.o. sp. kom. oraz strona powodowa zawarły w dniu 24.10.2014 r. umowę o świadczenie w miejsce wykonania (datio in solutum), na mocy której (...) sp. z o.o. sp. kom. zwolniła się z zobowiązania względem strony pozwanej poprzez spełnienie innego świadczenia tj. przelew wierzytelności przysługujących (...) Bank (...) SA, które zostały wniesione aportem do (...) sp. z o.o. sp. kom. w dniu 08.10.2014 r. W wyniku powyższej transakcji na stronę powodową została przelana wierzytelność objęta niniejszym powództwem. Strona powodowa wskazała, że na dochodzoną pozewem kwotę składają się: suma niespłaconej kwoty należności głównej (kapitału) w wysokości 11.489,15 zł oraz skapitalizowana kwota odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w wysokości 11.061,13 zł, obliczona od dnia następującego po dniu rozwiązania umowy bankowej do dnia złożenia pozwu od kwoty należności głównej w wysokości 11.489,15 zł, według ustalonej w umowie stopy procentowej, przy czym odsetki umowne i odsetki karne naliczane były w wysokości nie wyższej niż odsetki maksymalne, o których mowa w art. 359 § 2¹ Kc. Strona powodowa wskazała, że na podstawie art. 482 § 1 Kc wykorzystwała przysługujące jej uprawnienie do skapitalizowania odsetek należnych do chwili wytoczenia powództwa i żądania od nich dalszych odsetek za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa. Strona powodowa wskazała, że jej roszczenie udokumentowane jest szczególnym dokumentem prywatnym w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu (przewidzianym w art. 194 ustawy z dnia 27.05.2004 r. o funduszach inwestycyjnych), wykazujący istnienie wierzytelności na rzecz zbywcy wierzytelności (banku) dowód przejścia wynikających z niej praw na skutek przelewu na fundusz, jak i wysokość wymagalnej wierzytelności względem danego dłużnika na dzień wystawienia wyciągu. Strona powodowa podniosła też, że mimo iż wezwała pozwaną do spłaty całości zadłużenia, zobowiązanie nie zostało spełnione.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 26.11.2014 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo strony powodowej. Od wydanego w sprawie nakazu zapłaty pozwana wniosła sprzeciw podnosząc, że żądanie pozwu jest nieuzasadnione i wymaga prowadzenia negocjacji ugodowych. Wobec wniesionego sprzeciwu Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej na podstawie art. 505³⁶ § 1 Kpc postanowieniem z dnia 22.12.2014 r.

Po przekazaniu sprawy strona powodowa w piśmie przygotowawczym z dnia 17.03.2015 r. podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko, oraz dodatkowo podniosła, że spółka (...) SA wstąpiła w dniu 19.09.2011 r. we wszystkie prawa i obowiązki (...) SA Spółka Akcyjna Oddział w Polsce oraz sprecyzowała, że zgłoszone w pozwie żądanie obejmuje roszczenie strony powodowej wynikające z niewykonania przez pozwaną względem pierwotnego wierzyciela – (...) SA – zobowiązania z umowy o kredyt na miarę z dnia 05.06.2008 r. Na podstawie ww. umowy pierwotny wierzyciel – (...) SA oddał do dyspozycji pozwanej środki pieniężne w wysokości 39.900 zł, a pozwana zobowiązała się do ich zwrotu. Z racji niedotrzymania przez pozwaną warunków spłaty zobowiązania wynikającego z umowy o kredyt na miarę, bank złożył pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, wskutek czego ulegała ona rozwiązaniu. W dniu 10.06.2011 r. bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny stwierdzając i oświadczając w nim o wymagalnych roszczeniach banku względem pozwanej. Następnie postanowieniem w sprawie I Co 1104/11 tut. Sąd nadał klauzulę wykonalności ww. bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Nadto strona powodowa wskazała, że składająca się, oprócz kwoty należności głównej w wysokości 11.489,15 zł, na wysokość dochodzonego pozewem roszczenia kwota 11.061,13 zł tytułem skapitalizowanych niezaspokojonych odsetek umownych za opóźnienie w spłacie (karnych) naliczonych: - od kwoty należności głównej 31.588,37 zł, począwszy od dnia 16.09.2010 r. do dnia 18.06.2012 r., tj. sporządzenia pisma przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Oławie A. P. (1) o zajęciu wynagrodzenia za pracę oraz wierzytelności zasiłku chorobowego i wezwanie do dokonywania potrąceń według stopy procentowej zgodnej z treścią bte, - od kwoty należności głównej 11.489,15 zł od dnia 19.06.2012 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, tj. do 12.11.2014 r. według stopy procentowanej zgodnej z treścią bte, przy czym odsetki karne naliczane były w wysokości nie wyższej niż odsetki maksymalne, o których mowa w art. 359 § 2¹ Kc. Strona powodowa wskazała, że przyjęła korzystne dla pozwanej założenie, że częściowa spłata należności głównej nastąpiła w dniu następującym po sporządzeniu przez Komornika ww. zawiadomienia o zajęciu z dnia 18.06.2012 r., tj. 19.06.2012 r.

W piśmie wniesionym do tut. Sądu z dnia 15.04.2015r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie kosztów postępowania według norm oraz podniosła zarzut powagi rzeczy osądzonej, ponieważ w niniejszej sprawie zapadło orzeczenie sądowe, na podstawie którego dług pozwanej spłacany jest u komornika. W uzasadnieniu pozwana oświadczyła, że dług jest spłacany u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Oławie A. P. (1) w sprawie Km 1299/12. Pozwana podniosła, że dług spłaca wraz z mężem A. H. według ustalonego planu spłaty długu. Sprawa jest osądzona, brak jest podstaw do składania pozwu w niniejszej sprawie. Pozwana oświadczyła, że strona powodowa jest w błędzie ponieważ dołącza do sprawy jakieś inne akta dotyczące nieznannej jej osoby A. P. (2) na kwotę ponad 2.102.000 zł, co świadczy o braku znajomości sprawy przez stronę powodową i w związku z tym pozwana oświadczyła, że zwraca nieznanne jej akta A. P. (2) na 102.000 zł. Na rozprawie w dniu 29.04.2015 r. pozwana reprezentowana m.in. przez pełnomocnika będącego adwokatem wniosła o oddalenie powództwa, względnie odrzucenie pozwu wskazując, że pozwana spłaca dług do ww. Komornika A. P. (1) w sprawie Km 1299/12.

Bezsporne było w sprawie (a nadto wynikało to z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów oraz z akt tut. Sądu I Co 1104/11 oraz I Co 2115/11), że pozwaną oraz pierwotnego wierzyciela pozwanej - (...) SA (którego następcą prawnym był najpierw (...) SA, a następnie (...) Bank (...) SA) łączyła umowa bankowa - umowy o kredyt na miarę z dnia 05.06.2008 r. nr (...), na podstawie której wierzyciel pierwotny - bank oddał do dyspozycji pozwanej środki pieniężne w wysokości 39.900 zł, a pozwana zobowiązała się do ich zwrotu wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz banku płatności w sposób przewidziany w umowie, a w związku z tym bank skorzystał ze swojego uprawnienia do wypowiedzenia umowy. Na skutek złożonego przez bank pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy uległa ona rozwiązaniu, co doprowadziło do powstania wymagalności całej kwoty niespłaconego przez pozwaną kapitału wraz z kwotą odsetek umownych stanowiących część odsetkową raty kapitałowo-odsetkowej za okres obowiązywania umowy oraz odsetek karnych za opóźnienie naliczonych od zadłużenia przeterminowanego. W dniu 10.06.2011 r. bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny stwierdzając i oświadczając w nim o wymagalnych roszczeniach banku względem pozwanej. Następnie postanowieniem w sprawie I Co 1104/11 tut. Sąd nadał klauzulę wykonalności ww. bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Nadto bezsporne było, że bank (...) SA wstąpił w dniu 19.09.2011 r. we wszystkie prawa i obowiązki (...) SA Spółka Akcyjna Oddział w Polsce. Nadto w dniu 08.10.2014 r. następcą prawny (...) Bank (...) SA jako komandytariusz wniósł aportem do spółki (...) sp. z o.o. spółka komandytowa wkład niepieniężny - wymagalne wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów i pożyczek, w tym m.in. wobec pozwanej. Wniesienie aportem wierzytelności odbyło się przez zmianę umowy spółki w formie aktu notarialnego sporządzonego przez notariusza. W dalszej kolejności (...) sp. z o.o. sp. kom. oraz strona powodowa zawarły w dniu 24.10.2014 r. umowę o świadczenie w miejsce wykonania (datio in solutum), na mocy której (...) sp. z o.o. sp. kom. zwolniła się z zobowiązania względem strony pozwanej poprzez spełnienie innego świadczenia tj. przelew wierzytelności przysługujących (...) Bank (...) SA, które zostały wniesione aportem do (...) sp. z o.o. sp. kom. w dniu 08.10.2014 r. W wyniku powyższej transakcji na stronę powodową została przelana wierzytelność objęta niniejszym powództwem.

Bezsporne ostatecznie też było (a nadto wynika to z akt egzekucyjnych Km 1299/12), że na podstawie tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 10.06.2011 r. z klauzulą wykonalności nadaną ostatecznie na rzecz (...) SA, którego następcą prawnym pod tytułem ogólnym jest (...) Bank (...) SA, prowadzone jest postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Oławie A. P. (1) w sprawie Km 1299/12, w ramach którego ściągane są cyklicznie od pozwanej lub są dobrowolnie wpłacane przez nią poszczególne kwoty pieniężne na poczet należności wynikających z ww. tytułu wykonawczego.

Sąd zważył nadto , co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

W niniejszej sprawie stan faktyczny był w zasadzie bezsporny między stronami, a spór w istocie dotyczył jedynie kwestii istnienia powagi rzeczy osądzonej. W ocenie Sądu zgłoszony w tym zakresie zarzut pozwanej jest bezzasadny. Zgodnie z art. 366 Kpc wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. W doktrynie sądowej i

orzecznictwie wskazuje się, że w procesie z powagi rzeczy osądzonej korzystają tylko rozstrzygnięcia merytoryczne zawarte w wyrokach oraz nakazach zapłaty (tak m.in. P. Telenga w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Jakubeckiego, opubl. w prog. elektron. Lex). Ponadto w orzecznictwie sądowym wprost wskazuje się, że bankowy tytuł wykonawczy (bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzony w klauzulę wykonalności) nie stwarza stanu powagi rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 366 k.p.c. (tak wyrok SN z dnia 30.07.2003 r. II CKN 363/01, opubl. w Lex nr 82280). Bezzasadny jest zatem wniosek pozwanej o odrzucenie pozwu w niniejszej sprawie, nie zachodzi bowiem sytuacja wskazana w art. 199 § 1 pkt 2 Kpc.

O bezzasadności roszczenia nie może też świadczyć sam w sobie fakt, iż dług jest egzekwowany przez komornika z wniosku pierwotnego wierzyciela, czy też jego następcy prawnego pod tytułem ogólnym. Nietrafny jest pogląd, że nie jest możliwe zasądzenie świadczenia na rzecz będącego nabywcą wierzytelności funduszu sekurytyzacyjnego w sytuacji, w której istnieje tytuł wykonawczy wydany na rzecz zbywcy będącego bankiem. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazano, co prawda, że dopuszczalne jest nadanie klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności także w wypadku, w którym przed przeniesieniem wierzytelności sąd nadał klauzulę wykonalności na rzecz zbywcy (por. m.in. uchwała z dnia 4 sierpnia 1992 r., III CZP 94/92, OSNCP 1993, Nr 3, poz. 32), jednak wyrażono również pogląd, iż art. 788 § 1 k.p.c. nie stanowi podstawy do nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi wykonawczemu na rzecz nabywcy uprawnienia stwierdzonego tym tytułem. Nie jest bowiem dopuszczalne nadanie klauzuli wykonalności na rzecz niebędącego bankiem nabywcy wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym po zaopatrzeniu go w sądową klauzulę wykonalności (por. uchwała z dnia 18 kwietnia 1996 r., III CZP 194/95, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 101, uchwała z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005, Nr 6, poz. 98). W uzasadnieniu tego stanowiska wskazano, że prawo wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych stanowi przywilej banków, polegający na ułatwieniu dochodzenia wierzytelności wynikających z czynności bankowych. Takiego przywileju ustawodawca nie nadał funduszom sekurytyzacyjnym, które są z reguły nabywcami wierzytelności banków. Nabycie wierzytelności banku nie uprawnia ich zatem do wystawienia sekurytyzacyjnego tytułu egzekucyjnego, jak też nie mogą uzyskać klauzuli wykonalności na swoją rzecz, powołując się na nabycie wierzytelności objętej tytułem wykonawczym wydanym na rzecz banku. W konsekwencji, fundusz sekurytyzacyjny, będący nabywcą wierzytelności banku, musi dochodzić tej wierzytelności przed sądem (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 r., III CZP 65/09, OSNC 2010, Nr 4, poz. 51).

Odnosząc się do sytuacji zaistniałej w niniejszej sprawie, a dotyczącej niebezpieczeństwa prowadzenia egzekucji tej samej wierzytelności przez różne podmioty na podstawie różnych tytułów egzekucyjnych zaopatrzonych w klauzulę wykonalności wskazać trzeba, że wprawdzie sytuacja, w której mogą w obrocie prawnym funkcjonować dwa tytuły wykonawcze dotyczące tej samej wierzytelności nie jest prawidłowa, jednak negatywnym skutkiem takiego stanu rzeczy zapobiega żądanie - na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. - pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego, któremu nadano klauzulę wykonalności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2005 r., V CK 152/05, niepubl., wyrok SA w Białymstoku z dnia 09.04.2014r., I ACa 897/13, Lex nr 1455539).

Z uwagi na powyższe w pkt I wyroku w niniejszej sprawie uwzględniono w całości roszczenie strony powodowej dochodzone pozwem w niniejszej sprawie wraz z odsetkami za opóźnienie (art. 481 § 1 i 2 Kc i art. 482 § 1 Kc).

Sąd oddalił w toku sprawy wnioski o dopuszczenie dowodu z zeznań w charakterze świadka męża pozwanej A. H., albowiem był i pozostaje on nadal jednym z pełnomocników procesowych pozwanej w niniejszej sprawie (k. 90), a przyjmuje się w orzecznictwie sądowym, że niedopuszczalne jest łącznie tych dwóch funkcji procesowych (por. np. uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 grudnia 2000 r., I PKN 165/00, OSNP 2002, nr 16, poz. 376). Ponadto na podstawie art. 302 § 1 zd. 2 Kpc Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanej, albowiem pozwana nie stawiała się na przesłuchanie mimo wezwania. Nadto niezrozumiałą był zarzut dotyczący rzekomego dołączenia przez stronę powodową do sprawy jakichś „akt” dotyczących osoby o imieniu i nazwisku A. P. (2) gdyż żaden z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową do akt niniejszej sprawy nie dotyczył takiej osoby. Co znamienne pozwana również - mimo swojej deklaracji nie zwróciła przy swoim piśmie ani na rozprawie żadnych dokumentów dotyczących tej osoby.

O kosztach procesu w pkt II wyroku Sąd orzekł w oparciu o art. 98 § 1 i 3 Kpc mając na uwadze, że stroną przegrywającą sprawę była pozwana i na zasądzone od niej na rzecz strony powodowej koszty procesu składa się m.in. kwota opłaty od pozwu w łącznej wysokości 1.128 zł, należna według stawki minimalnej opłata za czynności pełnomocnika strony powodowej będącego radcą prawnym (§ 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radcy prawnego oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu), oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa udzielonego pełnomocnikowi strony powodowej w kwocie 17 zł.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.